

PHẦN 3

Đặt ly nước lên bàn, Tiểu Yến nhìn Minh Trí cô nhẹ nhàng:

- Anh Trí uống nước đi!
- Cảm ơn em!
- Anh Trí sang kiểm ông ngoại em có chuyện?

Minh Trí nhìn Tiểu Yến, giọng anh như không vui:

- Lúc nào em cũng hỏi anh câu này vậy?
- Sao em không nghĩ là anh sang đây tìm em.

Ra vẻ thoải nhiên, Tiểu Yến cười khúc khích:

- Anh Trí tìm em có việc gì vậy?

Minh Trí trầm giọng:

- Anh muốn mời Yến đi chơi với anh tối nay.

Tiểu Yến nghiêng đầu, lí lắc:

- Sao lại rủ em đi chơi tối nay vậy? Sinh nhật anh Trí hả?

Minh Trí lắc đầu:

- Không phải, nhưng anh có chuyện muốn nói với em.
- Là chuyện gì, sao anh không nói luôn ở đây?

Minh Trí khẽ khàng:

- Ở đây lúc này không tiện chút nào. Để đến tối ra quán nước, anh em mình nói chuyện thoải mái hơn.

Tiểu Yến mỉm cười:

Em thấy ở đây có gì mà không thoải mái đâu. Nhà không có ai, ngoại em đi châm cứu cho bác Vinh, có nhà đâu mà anh ngại.

Minh Trí ngập ngừng:

- Anh thấy không tiện chút nào. Hay tối nay mình đi chơi nhé em, rồi anh sẽ nói cho em biết.

- Dạ không, em không thể nhận lời nếu chưa biết lý do là gì.

Giọng Tiểu Yến tuy nhẹ nhàng nhưng dứt khoát làm Minh Trí trở nên bối rối, còn đang lựa lời để nói thì Tiểu Yến đã lên tiếng:

- Hình như có ai ngoài cửa, anh chờ em một chút.

Nói xong, Tiểu Yến đi nhanh ra ngoài.

Trong nhà, Minh Trí nhìn theo cô từ phía sau, dáng người cô thon thả và dịu dàng, mái tóc dài xõa ngang lưng càng làm Tiểu Yến thêm tha thướt, dịu dàng, nữ tính. Chừng ấy cũng đủ để cho Minh Trí say đắm và ngất ngây. Anh quyết tâm phải chinh phục được Tiểu Yến và cưới cô làm vợ.

Tiểu Yến trở vào nhà, theo sau cô là một người khách, đó là một thiếu phụ đã ngoài năm mươi, tóc búi cao và có vẻ sang trọng.

- Cháu mời bà ngồi. - Tiểu Yến đưa tay mời bà khách.

- Cảm ơn cháu, ông Mã có nhà không cháu?

- Bà tìm ngoại con à. Nếu vậy phiền bà chờ ngoại con một lát.

Thấy bà khách cứ nhìn về phía Minh Trí, Tiểu Yến tươi cười:

- Đây là anh Trí, là hàng xóm với nhà cháu.

Bà khách gật đầu như thay lời chào.

Minh Trí cũng gật đầu đáp lại và đứng dậy, nhìn Tiểu Yến, anh nói nhỏ:

- Anh về nha, nhớ tối nay, anh sẽ qua đón em.

Tiểu Yến lắc đầu thật nhanh:

- Em không đi đâu.

Nhưng Minh Trí vẫn im lặng bỏ đi, Tiểu Yến quay nhìn bà khách, lễ phép:

- Bà tìm ông cháu có gì gấp không?

- Ồ, cũng có chút chuyện nhờ đến ông cháu.

- Bà muốn chữa bệnh ạ?

- Phải, nhưng là con của bác chứ không phải bác, mà cháu đừng gọi bằng bà, nghe già quá.

Tiểu Yên cúi đầu:

- Cháu xin lỗi, tại cháu... hay bác ngồi đây chờ cháu chạy đi kêu ông cháu về.

- Ồ, vậy cháu giúp bác nha.

Tiểu Yên gật đầu và chạy nhanh ra cổng.

Bà khách ngồi tại ghế và đưa mắt nhìn khắp nhà như quan sát.

Và bà thấy đồ đạc trong nhà rất đơn sơ và cũ kỹ như căn nhà vậy, điều bà ưng nhất là khoảnh vườn rộng phía trước và sau nhà tạo cho căn nhà một không gian yên tĩnh và êm ả.

Tiểu Yên đã trở về, cô bước vào, lễ phép:

- Thưa bác! Ông cháu đã về ạ.

Bà khách vội đứng dậy nhìn ra ngoài, một người đàn ông tầm thước, đạo mạo, tuy đã ngoài sáu mươi đang nhanh nhẹn bước vào bằng những bước chân vững chãi. Đoán đây là người cần tìm, nên bà vội gật đầu:

- Chào ông, ông có phải là ông Mã không ạ!

Ông Mã gật đầu:

- Dạ là tôi, còn bà...

- Dạ, tôi muốn nhờ ông chữa bệnh cho con tôi.

Ông Mã bước vào nhà, nhìn quanh rồi chậm rãi:

- Con bà đâu?

- Dạ cháu ở nhà, không đi đến đây được.

- Vậy à, mời bà ngồi rồi chúng ta nói chuyện, mà xin lỗi, tôi chưa biết tên của bà để tiện xưng hô.

- Dạ thôi khỏi, để tôi trình bày cho ông rõ ạ. Ông có thể gọi tôi là bà Mỹ.

- Vậy bà cứ nói đi!

Tiểu Yên nhẹ nhàng đặt lên bàn hai ly nước rồi lễ phép:

- Con mời ngoại và bác dùng nước.

- Cám ơn cháu.

Tiểu Yên lui ra và đi xuống sau nhà, ông Mã mỉm cười:

- Cháu ngoại của tôi đấy.

- Cháu ông dễ thương và ngoan quá.

- Cám ơn bà! Bà dùng nước. - Ông Mã không giấu được nụ cười sung sướng và hãnh diện khi nghe những lời ngợi khen của bà khách.

Nhấp hớp nước trà thơm mùi hoa lài. Bà khách nhẹ nhàng bắt đầu câu chuyện:

- Thưa ông! Con trai của tôi bị tai nạn xe cộ, tuy đã qua khỏi cơn nguy hiểm nhưng đã bị liệt nửa người. - Bà khách sụt sùi.

Ông Mã an ủi:

- Cháu không sao đến tính mạng là may lắm rồi, bà đừng buồn nữa.

- Dạ! Nhưng giờ cháu phải nằm liệt trên giường, tôi thương cháu lắm.

- Tôi biết! Nhưng bà phải bình tĩnh thì tôi mới có thể hỏi thăm và xem có thể giúp gì được cho bà chứ.

Lấy khăn lau nước mắt, bà khách sụt sùi:

- Nó vốn là một đứa năng động, chạy nhảy mà giờ nằm yên một chỗ, tôi đau lòng lắm.

Thông cảm với nỗi đau của bà khách, ông Mã im lặng như chờ đợi bà qua cơn xúc động, rồi ôn tồn:

- Tôi rất hiểu tâm trạng của bà, nhưng bây giờ bà cần gì ở tôi.

- Dạ, tôi có người quen giới thiệu là ông rất giỏi về châm cứu và vật lý trị liệu.

Ông Mã gật đầu điềm đạm:

- Tôi biết nhưng không dám nhận hai tiếng rất giỏi của bà. Vậy là bà có ý muốn tôi chữa cho cháu.

Bà Mỹ gật đầu:

- Dạ và ông có thể giúp cháu chứ?

- Bệnh tình của cháu thế nào, bà phải cho tôi rõ để xem tôi có thể nhận không.

Bà Mỹ sốt sắng:

- Tôi có đem theo bệnh án của cháu, ông xem qua ạ.

Ông Mã đưa tay cầm lấy xấp giấy, lấy mắt kính đeo lên mắt và chăm chú đọc thật lâu.

Bà Mỹ hồi hộp chờ đợi, nét mặt căng thẳng.

Ngược lên, ông Mã nhìn bà khách, và ôn tồn:

- Nếu là mới đây thì tôi có thể nhận lời vì còn có hi vọng, nhất là cháu đang còn trẻ và mạnh khỏe.

Bà Mỹ nhìn ông Mã, mừng rỡ:

- Vậy là ông đã nhận lời giúp cháu.

- Đúng vậy, nhưng nhà bà ở đâu?

- Dạ, tôi ở Sài Gòn.

Ông Mã chau mày, trầm ngâm:

- Sài Gòn lận à.

Bà Mỹ gật đầu nhanh nhẹn nói:

- Dạ! Ông đừng lo, vì tôi sẽ cho tài xế đến đón ông đi và đưa ông về.

- Làm thế phiền cho bà quá.

- Ông đừng ngại, chỉ cần ông nhận lời giúp cháu thì tốt rồi.

Ông Mã thông thả:

- Tôi ngỡ là gần đây, chứ Sài Gòn...

- Vậy là ông từ chối sao? - Bà Mỹ không giấu được nét thất vọng.

- Không, ý tôi là tôi già cả rồi, đi lại không tiện, với lại tôi còn những bệnh nhân gần đây. Vì vậy tôi sẽ để cháu gọi tôi đến nhà bà. Bà thấy sao?

- Là cháu gái lúc nãy đây à. - Bà Mỹ dè dặt hỏi.

Ông Mã gật đầu:

- Phải, là nó đó.

Nét mặt bà Mỹ lộ vẻ thất vọng, làm ông Mã mỉm cười:

- Bà đừng lo, tay nghề của cháu tôi khá lắm, nó đã theo tôi từ năm mới lên mười, tính ra nó cũng đã mười ba, mười bốn năm trong nghề rồi.

Ngừng giây lát, ông Mã như muốn thăm dò phản ứng của bà Mỹ, rồi thông thả:

- Bà cứ để cháu đến đó thay tôi, nếu như ngoài khả năng của cháu, thì lúc đó tôi sẽ thu xếp để đến với con bà.

Bà Mỹ ngần ngại, rồi thấy không còn cách nào khác nên đành gật đầu, và nói như giao hẹn:

- Nếu ông đã nói vậy thì tôi xin nghe theo, dù sao tôi cũng hi vọng là ông sẽ giúp đỡ con tôi.

Tiến khách ra đến cửa, ông Mã nhẹ nhàng:

- Vậy ngày mai bà cho xe xuống đây lúc mấy giờ, để tôi bảo cháu chuẩn bị.

- Ba giờ, ông thấy sao?

Ông Mã gật đầu:

- Đi sớm về sớm bà ạ, giờ đó cũng tiện lắm.

Bà Mỹ cúi chào ông Mã rồi lại gần chiếc xe Mercedes bóng lộn và mở cửa bước vào.

Ông Mã khoan thai vào nhà, Tiểu Yến đón ông nơi cửa, hỏi nhỏ:

- Khách về rồi hả ngoại?

Ông Mã gật đầu:

- Ồ, con ngồi xuống ghế cho ông dặn chuyện này.

- Chuyện gì đó ngoại?

Ông Mã tóm tắt câu chuyện cho cô nghe, rồi bảo:

- Con chuẩn bị cho chu đáo vào, đừng quên bất cứ điều gì sơ suất nghe không, ngày mai sẽ có xe đến đón con đi.

Thái độ trịnh trọng và nghiêm nghị của ông Mã làm Tiểu Yên ngạc nhiên, cô chun kịp hỏi thì ông Mã đã cười nói:

- Con ngạc nhiên lắm à.

- Dạ, mọi lần có khách, con đâu thấy ngoại căng thẳng thế này.

- Con biết tại sao không?

Tiểu Yên lắc đầu:

- Dạ không.

Vuốt nhẹ mái tóc cháu gái, ông Mã thủng thẳng nói:

- Chắc con nghĩ tại bà khách đó giàu có nên ông sẵn đón phải không.

- Dạ không, con biết ngoại không như thế, chỉ có điều con không hiểu sao ngoại có vẻ phấn chấn như vậy.

- Con không thấy bà ta từ Sài Gòn lặn lội xuống đây tìm ông cháu mình sao?

Tiểu Yên ngơ ngác:

- Có gì lạ đâu ông? Bị bệnh thì phải tìm thầy chứ ạ.

- Thế sao bà lại tìm đến ông mà không tìm trên Sài Gòn.

Tiểu Yên mỉm cười:

- Vì ông mát tay, lại giỏi tay nghề vùng này ai mà chẳng biết ông.

- Đó, chính là chỗ đó con à. - Ông Mã cười sáng khoái.

Nhìn nét mặt của ông Mã, Tiểu Yên ngạc nhiên rồi reo lên:

- Con hiểu rồi, ý ngoại là tài chữa bệnh của ngoại đã vang xa tới Sài Gòn chứ gì.

Ông Mã gật đầu:

- Đúng vậy, vì vậy ngoại mới dặn dò con, người ta đã tin tưởng mình thì đừng làm họ thất vọng con ạ.

Đưa ngón tay lên cao, Tiểu Yên cao giọng:

- Ngoại yên chí, con sẽ không làm mất mặt ngoại đâu.

Và cô đứng dậy, nhí nhảnh:

- Con là cháu ngoại mà, con dọn cơm đây.

Tiểu Yến ra sau nhà, ông Mã bỗng nở nụ cười hãnh diện và tự hào khi nhớ lại chuyện khi này.

cc

Chiếc xe hơi dừng lại trong sân, người giúp việc nhanh nhẹn mở cửa xe và cúi đầu:

- Chào cô, bà chủ đang chờ cô ạ.

Tiểu Yến bước xuống xe, cô ngỡ ngàng nhìn xung quanh. Ngôi biệt thự thật rộng lớn với những cây hoa kiểng thật lạ, thật đẹp. Tất cả đều xa lạ với cô quá. Vẻ sang trọng và hào nhoáng của ngôi nhà làm cho Tiểu Yến ngẩn ngơ một lúc rồi mới nhớ ra mục đích của cô khi đến đây.

Vì vậy cô vội gật đầu:

- Dạ, em chào chị.

Dạ, mời cô theo tôi ạ! - Chị bếp vẫn lễ phép đáp lại và đi trước như dẫn đường cho Tiểu Yến.

Tiểu Yến bước từng bước qua khu vườn tuyệt đẹp có cả hồ bơi, bể cá và hòn non bộ thật to, và những cây cảnh thật lạ mới tới được phòng khách.

Đưa Tiểu Yến vào trong, chị bếp cúi đầu:

- Cô ngồi đây, để tôi lên báo cho bà chủ hay.

Tiểu Yến dạ nhỏ trong miệng, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả đều sang trọng và lộng lẫy quá, và quá xa lạ đối với cô.

Chị bếp trở lên với ly nước cam trên tay, đặt trước mặt Tiểu Yến và nhỏ giọng:

- Cô dùng nước.

- Dạ, chị cứ để em...bác Mỹ đâu chị?

- Dạ, bà chủ xuống ngay ạ.

Chị bếp vừa dứt lời thì bà Mỹ từ trên lầu bước xuống, tươi cười:

- Cháu mới đến à, bác xin lỗi vì bận chút việc.

Tiểu Yên đứng dậy, lễ phép:

- Dạ, cháu chào bác. Cháu cũng vừa đến ạ.

- Cháu uống nước đi.

Dạ, cảm ơn bác. - Tiểu Yên nhìn bà Mỹ, nhẹ nhàng: - Ông cháu có nói lại với cháu rồi ạ. Cháu nghĩ bác có thể đưa cháu đến gặp con trai bác được không ạ.

Bà Mỹ mỉm cười:

- Làm gì gấp vậy cháu. Đi đường xa cháu nên nghỉ một chút cho khỏe.

- Dạ không sao đâu bác. Cháu ngồi xe cũng thoải mái lắm nên không thấy mệt, với lại đường xa nên cháu cũng muốn tranh thủ về cho sớm ạ.

Thôi được, nếu cháu nói vậy thì bác không khách sáo nữa. Cháu theo bác lên đó nha, vì con bác... - Bà bỏ lwrng câu nói.

Tiểu Yên gật đầu, thông cảm:

- Dạ, cháu biết ạ.

Đi theo bà Mỹ lên hai tầng lầu, Tiểu Yên thấy tất cả mọi thứ đều sạch sẽ và bóng lộn, chứng tỏ chủ nhân là một người rất kỹ tính.

Đến trước một căn phòng sát cầu thang, bà Mỹ nói thật khẽ:

- Đây là phòng của con bác, để bác báo cho nó hay.

Nói xong, bà Mỹ đưa tay gõ nhẹ vào cửa như báo hiệu.

- Ai đó! - Giọng một thanh niên vọng ra.

- Là mẹ đây con, mẹ đưa người đến chữa bệnh cho con đây.

- Vậy à, mẹ đưa họ vào đi.

Bà Mỹ đẩy nhẹ cánh cửa và bảo:

- Cháu vào đây với bác.

Bước vào phòng, Tiểu Yên lại một lần nữa trầm trồ thán phục vì căn phòng quá đẹp và đầy đủ tiện nghi.

Chỉ vào người thanh niên đang ngồi dựa lưng vào thành giường, bà Mỹ giới thiệu:

- Con trai bác đó, tên là Nhật Huy.

Tiểu Yến nhìn Nhật Huy, cô có một cảm giác ngỡ ngợ như đã gặp ở đâu rồi thì phải. Cô khẽ cúi đầu chào và đang cố nhớ lại xem đã gặp ở đâu.

Nhật Huy trông thấy Tiểu Yến thì vừa ngạc nhiên vừa nhìn mẹ, thắc mắc:

- Sao mẹ bảo đưa người đến chữa cho con mà.

- Ờ thì đây nay. Đây là Tiểu Yến, là người sẽ điều trị cho con.

Nhật Huy bật cười:

- Mẹ đùa đấy à, cô bé này mặt còn non choẹt thì làm gì được.

Nghe vậy, Tiểu Yến nóng mặt. Cô nhìn Nhật Huy cao giọng:

- Anh đã biết gì về tôi mà nói vậy. Tôi tuy nhỏ... - Nói đến đây Tiểu Yến bỗng im bặt, cô nhìn Nhật Huy và kêu lên:

- Là anh à.

- Ờ, là cô sao? - Nhật Huy cũng kêu lên vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

Bà Mỹ nhìn hai người rồi buột miệng:

- Hai người quen nhau à?

Nhật Huy nhanh nhẹn gật đầu:

- Dạ, quen mẹ ạ.

Bà Mỹ tươi cười:

- Vậy à, thế thì tốt quá.

Tiểu Yến chưa kịp đính chính thì bà Mỹ đã nắm tay cô lại gần giường Nhật Huy, vồn vã:

- Cháu đã biết Huy, vậy thì anh em cứ nói chuyện nha. Bác phải đi công chuyện gấp cháu ạ.

Nói chưa dứt câu, bà Mỹ đã quày quả bỏ đi thật nhanh.

Tiểu Yến còn đang ngơ ngác thì Nhật Huy nheo mắt, tươi cười:

- Thật là bất ngờ phải không cô bé?

Nghe hai tiếng “cô bé”, Tiểu Yến cau mày khó chịu, dấm dắng:

- Sao anh cứ gọi tôi là cô bé mãi vậy? Bộ anh lớn lắm chắc.

- Không gì, anh cũng lớn hơn cô bé nhiều. - Rồi anh trầm giọng: - Không đùa nữa, anh là Nhật Huy, còn em là Tiểu Yến phải không? Chúng ta đã quen nhau rồi mà.

- Anh nghĩ đó là quen sao?

Nhật Huy gật đầu, thản nhiên:

- Đã nói chuyện là quen, huống chi chúng ta đã trò chuyện rất lâu, phải không?

Tiểu Yến nhăn nhó:

- Tôi không có khiếu làm quen lạ đời như vậy, bộ cô gái nào anh gặp, anh cũng đều chặn xe lại làm quen sao?

Nhật Huy lắc đầu, điềm nhiên:

- Không, chỉ có các cô gái đẹp như em chẳng hạn thì anh mới làm quen như vậy thôi.

Tiểu Yến hơi đỏ mặt khi nghe Nhật Huy khen mình, dù rất ghét anh nhưng là con gái ai mà không thích khi được khen là đẹp. Do vậy cô lườm Nhật Huy thật dài, cong môi:

- Ai mượn anh khen, tôi đẹp hay xấu liên quan gì đến anh?

- Khi em lườm như thế này, em càng đẹp hơn, em biết không vậy?

Thái độ nhơn nhơn như trêu chọc của Nhật Huy làm Tiểu Yến tức muốn lộn ruột. Cô nhìn anh, nghiêm mặt:

- Tôi không có thời gian mà đôi co với anh ở tay lên trán, Nhật Huy à lên một tiếng thật to rồi kêu lên:

- Anh quên mất, em đến để chữa bệnh cho anh mà, mời em ngồi.

- Cám ơn anh. - Tiểu Yến làm mặt lạnh đáp lại và ngồi xuống ghế.

Nhật Huy ngồi rướn người dậy, tươi cười:

- Anh không ngờ em lại là bác sĩ cho anh.

Tiểu Yến thản nhiên đáp lại:

- Xin lỗi, tôi không học trường y, nên không dám nhận hai tiếng "bác sĩ" của anh, nghe cao cả quá.

Bị Tiểu Yến bắt bẻ, Nhật Huy đỏ mặt và cười xòa:

- Hi... hi...cô bé cũng đáo để nhỉ, vậy theo em, anh phải gọi thế nào cho đúng đây?

Tiểu Yến ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Gọi tôi là thầy thuốc, có lẽ đúng hơn.

- Tại sao?

- Vì những người theo về đông y, tôi thấy thường gọi là vậy không à, không ai kêu là bác sĩ bao giờ.

- Vậy à? Nhật Huy tùm tùm cười và hóm hỉnh: - Nhưng nếu gọi em là thầy thuốc, anh thấy không ổn.

- Tại sao? - Tiểu Yến ngạc nhiên.

Nhật Huy thông thả như giải thích:

- Thầy là từ chỉ dành cho đàn ông, còn em là con gái, phải gọi là cô thuốc mới đúng chứ.

Nói xong, Nhật Huy nở nụ cười hóm hỉnh nhìn Tiểu Yến làm cô đỏ mặt khi biết mình bị mắc lõm của Nhật Huy, và không biết nói sao nên Tiểu Yến đành im lặng.

Thấy vậy, tưởng cô giận, Nhật Huy vội vàng xuống nước:

- Anh đùa cho vui mà, Yến không giận anh chứ.

Tiểu Yến nắm được điểm yếu của đối phương, nên cô ngênh mặt:

- Việc gì tôi phải giận anh cho mệt.

- Vậy sao Yến không nói, cứ ngồi im làm tôi nghĩ là Yến giận chứ.

- Tôi không phải con nít mà hờ chút là giận đâu?

- Vậy à - Nhật Huy le lưỡi thật tinh nghịch, nhưng Tiểu Yến làm như không thấy.

Quan sát Nhật Huy một lúc, Tiểu Yên đứng dậy, thông thả:

- Tôi về đây anh nên tìm người khác mà chữa trị cho anh.
- Sao vậy? Yên chưa khám cho tôi, đã bỏ về, Và nói vậy là sao?

Tiểu Yên thông thả:

- Chẳng phải anh đã bảo tôi còn non choẹt, không đủ khả năng để làm gì đó sao?

Nhật Huy thảng thốt:

- Vì vậy mà em không nhận lời sao?

Tiểu Yên gật đầu:

- Khi người ta đã không có lòng tin thì chữa trị làm gì cũng vô ích thôi.

Nhật Huy vội vàng gật đầu:

- Anh tin, anh tin em. Cho anh xin lỗi vì câu nói lúc nãy, em đừng giận anh nữa.

Tiểu Yên lắc đầu:

- Dù anh có tin thì tôi cũng không muốn chữa trị cho anh chút nào.
- Vì sao vậy em?
- Vì tôi không thích, vậy thôi. Chào anh?

Tiểu Yên ra đến cửa, thì Nhật Huy lên tiếng:

- Hay vì em không đủ khả năng nên nói vậy phải không?

Tiểu Yên quay phắt lại, cao giọng:

- Bệnh của anh, tôi thừa khả năng để chữa, chỉ trong vòng ba đến sáu tháng là anh bình phục hoàn toàn.

- Nói suông thì ai chẳng nói được, phải làm được mới là quan trọng.
- Ý anh là sao?
- Là em hãy chứng minh cho anh thấy là đúng như em đã nói.
- Anh muốn tôi chữa trị cho anh?

- Phải! - Nhật Huy gật đầu.

Tiểu Yên cười nhẹ:

- Anh khích tướng hay lắm, nhưng tôi không dễ mắc lừa anh đâu. Chào anh!

Tiểu Yên bước nhanh xuống nhà, mặc cho Nhật Huy gọi theo phía sau.

Chú Ba tài xế vừa thấy Tiểu Yên bước ra, vội vàng hỏi:

- Xong rồi hả cô?

Tiểu Yên gật đầu:

- Dạ xong rồi chú.

Mở cửa xe cho cô, chú Ba nhanh nhẩu:

- Cô lên xe để tôi chở về cho.

- Dạ thôi chú ạ, cháu tự về được rồi.

- Chú Ba giãy nảy, la lên:

- Úy, đâu được lệnh của bà chủ bảo tôi phải có nhiệm vụ đưa đón cô về mà.

Tiểu Yên mỉm cười, thông thả:

- Không cần đâu chú, mà ngày mai chú khỏi phải xuống đón cháu nữa.

- Cô nói vậy là sao?... Hay là... - Chú Ba ngấp ngừng nhìn Tiểu Yên như dò hỏi.

- Dạ vâng, vì ngày mai cháu không đến đây nữa.

- Sao vậy cô? Bộ bệnh tình cậu chủ tôi nặng lắm à, không có hi vọng gì sao cô?

Tiểu Yên lắc đầu:

- Dạ không, bệnh anh ta không đến nỗi nào, nhờ chú nhắn với bà chủ là có thể tìm người khác thay cháu chữa trị cho anh ta. Chào chú.

Tiểu Yên lách người và bước đi, chú Ba ngẩn ngơ một lúc rồi chạy theo kêu giật:

- Này cô Yên, chờ tôi đưa cô về.

- Làm phiền chú quá, cháu ra ngoài đón xe bus về được rồi.
- Cô làm vậy, bà chủ biết được sẽ rầy tôi tội nghiệp tôi cô ơi!
- Chú cứ nói là do cháu muốn vậy, với lại cháu đâu còn đến đây nữa mà chú phải lo.

Và Tiểu Yến dứt khoát từ chối, cô ra đường và đón xe bus để tự về.

Ngồi trên xe, Tiểu Yến chợt thấy quả đất thật là tròn, cô lại gặp lại hấn ta trong một hoàn cảnh thế này sao. Hấn là bệnh nhân, còn cô là thầy thuốc, thật nực cười.

Ông Mã ngạc nhiên khi thấy Tiểu Yến đi vào nhà một mình, nhìn cháu, ông chậm rãi:

- Sao con về bộ vậy, xe đâu. Bà Mỹ đã hứa là đưa đón con mà:
- Dạ, nhưng con thấy làm phiền họ quá nên con đi xe bus về cho tiện ngoại ạ!
- Con bé này, có gì là phiền chứ. Chính bà Mỹ đã nói vậy mà.
- Con biết, nhưng có lẽ con không đến đó nữa đâu ngoại ạ.

Ông Mã chưng hửng:

- Sao kỳ vậy? Tại sao con không đến đó nữa.
- Con không thích ngoại ơi, - Tiểu Yến đáp nhẹ: - Con đã nhờ chú tài xế nói lại giùm rồi.
- Nhưng lý do tại sao? Bệnh tình cậu ta nặng lắm sao?
- Dạ không.

Vậy sao con từ chối:

- Vì con không thích hấn ta.

Ông Mã chưng hửng:

- Vậy là sao? Con nói gì ông không hiểu, hấn ta là ai? Và tại sao lại có chuyện thích, ghét ở đây.

Hấn ta là con trai của bà Mỹ đó ngoại, là tên bị liệt nữa người đó.

Ông Mã chau mày:

- Ông cũng chưa hiểu con định nói gì, cậu ta làm gì mà con ghét.

- Thì... thì... hẳn là cái gã đã chặn đường con lần trước đó.

Ông Mã gật đầu:

- Thì ra là vậy, con còn để bụng chuyện đó sao?

Rồi ông hạ giọng:

- Dù gì cậu ta cũng là một bệnh nhân, con làm thầy thuốc lẽ nào thấy mà không cứu, con muốn cậu ta liệt luôn à.

Ngoại đừng lo cho hẳn, bộ dạng của hẳn khỏe lắm, con tin là không sao đâu.

ông Mã im lặng rồi nhẹ nhàng:

- Thôi, con vào tắm rửa rồi dọn cơm đi, ngoại nấu xong cả rồi.

- Dạ.

Tiểu Yên dọn xong mâm cơm, cô liền ra mời ông Mã vào dùng bữa.

Cầm đôi đũa trên tay, ông Mã thông thả:

- Chỉ vì chuyện đó mà con nhất định không đến chữa trị cho cậu ta à.

Tiểu Yên đặt bát cơm xuống trước mặt ông Mã, nhẹ nhàng:

- Con không để bụng chuyện đó, nhưng ngoại có biết thái độ hẳn ta chiều nay ra sao không?

- Cậu ta đã làm gì mà con giận dữ vậy?

Vừa gặp con, hẳn đã dài giọng bảo là mặt mũi non choẹt thế này thì làm gì được.

- Có vậy thôi à.

Tiểu Yên cong môi:

- Còn nữa ngoại à, hẳn bảo con không có tài mà dám đến nhà hẳn để chữa bệnh, ngoại thấy có tức không chứ.

Ông Mã mỉm cười:

- Kể ra thì cậu ta nói cũng có phần đúng.

- Ngoại còn bệnh hần à. - Tiểu Yến tròn mắt nhìn ông Mã.

Ông Mã vẫn thông thả:

- Làm nghề này toàn là những người đứng tuổi, đâu có ai trẻ như con. Hần nhận xét thế cũng không phải vô lý.

- Nhưng con là "truyền nhân" của ngoại kia mà. Dù sao con cũng đã có mười hai năm trong nghề rồi. - Tiểu Yến bướng bỉnh.

- Làm sao cậu ta biết được chuyện này hả con. Do vậy ông thấy con đừng chấp nhất cậu ta.

- Cho là vậy, nhưng cũng không được chê con khi chưa biết tài năng của con chứ ngoại.

Ông Mã lùa miếng cơm vào miệng, cười cười:

- Đã không tin thì nghi ngờ là phải rồi, con phải chứng minh cho cậu ta thấy tài năng của mình chứ.

Tiểu Yến chống đũa nhìn ông Mã, khẽ hỏi:

- Vậy là ngoại cũng muốn con đến đó à.

- Vậy thì ngoại cũng giống hần rồi.

Ông Mã cười thích thú:

- Cậu ta muốn vậy có nghĩa là cậu ta đã biết lỗi, con cũng nên bỏ qua đi.

Nhưng cứ nghĩ đến vẻ mặt nhơn nhơn của hần là con không chịu nổi ngoại ạ.

- Con đừng trẻ con nữa. Bồng bột và háo thắng là tính nết của tuổi trẻ con ạ. Chỉ cần con đừng quan tâm đến cậu ta, và cứ làm tròn bổn phận của con thôi.

Nhưng con đã từ chối rồi, giờ quay lại ngại làm vậy là con đã đi vào ý của hần.

Ông Mã cười hiền, lắc đầu:

- Con bé này bướng bỉnh quá đấy.

- Hay là cứ mặc hần nha ngoại, rồi mẹ hần cũng tìm cho hần một thầy thuốc khác.

không thể thấy bệnh mà không cứu được con à.

- Nhưng...

- Con đã biết, bệnh tình như cậu ta càng để lâu càng khó chữa, ều kéo dài quá lâu, cậu ta có thể bị liệt hẳn, lúc đó con sẽ ăn năn và day dứt mãi.

Tiểu Yên cúi đầu lặng thinh, cô hơi ngạc nhiên về hẳn ta.

Ông Mã buông bát đứng dậy, thông thả:

- Ông chỉ nói vậy, con phải suy nghĩ và quyết định cho chín chắn. Sau này không ân hận là được.

Tiểu Yên bung bát đĩa xuống nhà, vừa dựa bát cô vừa suy nghĩ đến những lời ông Mã vừa nói.

Đang chăm chú, Tiểu Yên bỗng giật thót cả mình khi ai đó vỗ lên vai cô một cái thật mạnh.

Còn đang hoảng hốt, Tiểu Yên nhận ra giọng Thùy Linh bên tai:

- Nghĩ gì mà thờ người vậy nhỏ?

- Đồ quỷ mi làm ta hết hồn à, suýt chút nữa là đánh rơi chồng chén rồi.

- Bể thì ta mua đèn cho. - Thùy Linh thản nhiên.

- Hay nhỉ, nói thì giữ lời nhá, kỳ sau mà còn vậy thì ta buông tay đó.

- Mi làm xong chưa vậy?

- Rồi, có gì không?

- Đi uống nước với ta không.

Tiểu Yên ngạc nhiên:

- Sao hôm nay mi tốt vậy? Rủ ta đi uống nước à, mi vừa lãnh lương hay trúng số vậy nhỏ?

Thùy Linh nhăn mặt:

- Lúc nào mi cũng nghĩ xấu cho ta không à.

- Đùa chút mà, mau giận vậy nhỏ.

- Mi có đi không? - Thùy Linh nhìn bạn.

Khẽ lắc đầu, Tiểu Yên từ chối:

- Ta không đi đâu, muộn rồi.
- Trời đất, mới hơn tám giờ mà mi kêu muộn à.
- Ta còn phải bốc thuốc cho ngoại.
- Để đó, chút về làm sau.
- Về thì trễ rồi, ta còn đi ngủ nữa.
- Mi là gà chắc? Khi còn đi học, ta thấy mi thức khuya lắm mà.

Tiểu Yên gật đầu:

- Đúng vậy, cho nên ta phải tranh thủ những lúc này còn rảnh rồi mà ngủ bù chứ mi.

- Đi với ta một chút thôi mà. – Thùy Linh kéo nài, năn nỉ.

Tiểu Yên lắc đầu:

- Ta không đi đâu, mi thông cảm. Ta lên nhà bốc thuốc đây. Hay mi lên đó với ta, vừa làm vừa nói chuyện, cần gì phải ra quán.

Thùy Linh trề môi thật dài:

- Xí, ngồi nhà chán chết, sao bằng quán thoải mái hơn nhiều.

Tiểu Yên bỗng bật cười khúc khích làm Thùy Linh ngạc nhiên:

- Sao mi cười, bộ ta nói không đúng à?
- Không, ta cười vì mi giống hệt như anh Trí vậy.

Thùy Linh ngơ ngác:

- Ta mà giống anh Trí à.
- Ồ, anh cũng nói hệt như mi vậy đó.

Tiểu Yên lại bên bàn, cô cầm những toa thuốc mà ông Mã đã để sẵn cho bạn coi và bảo:

- Mi thấy không, gần cả chục cái chứ ít gì, làm có nhanh lắm cũng phải mất ba tiếng.

- Vậy là mi không đi à.

Tiểu Yên gật đầu, thông tha:

- Ngồi nhà nói chuyện nha, ta vừa làm được việc, mà mi cũng khỏi mất tiền bao ta uống nước.

Thùy Linh càu nhàu:

- Nói như mi cũng bằng không? Thôi ta về đây.

Tiểu Yên không níu kéo, cô chăm chú bắt tay vào việc, để Thùy Linh một mình ra cửa.

Thùy Linh đến quán nước gần nhà và bước vào.

Minh Trí đang ngồi đó. Thấy Thùy Linh đi vào liền bật dậy hỏi nhanh:

- Tiểu Yên đâu Linh? Yên không đi với Linh à?

Ngồi vào ghế đối diện, Thùy Linh lắc đầu:

- Không, em năn nỉ mãi mà nhỏ vẫn không chịu đi.

Minh Trí tỏ ra thất vọng và buồn bã:

- Thôi anh về đây.

- Còn em thì sao? - Thùy Linh kêu lên:

- Em đã kịp kêu nước đâu.

Minh Trí móc bóp, anh lấy tờ một trăm ngàn mới cứng đưa cho Thùy Linh:

- Em cầm lấy, uống gì thì kêu đi. Anh về nha!

Cầm tiền trên tay, Thùy Linh ngẩn người ngo ngác, nhưng rồi cô cũng nhanh chóng ra khỏi quán với nét mặt hí hửng, tờ một trăm ngàn đã được cô cất cẩn thận vào túi áo.

PHẦN 4

Nhật Huy nhồm đậy, tươi cười:

- Chào em! Anh biết là thế nào em cũng đến lại mà.

Tiểu Yên lạnh lùng:

- Tôi đến vì ông ngoại tôi, chứ không phải vì anh đâu:

- Là ai cũng được, không quan trọng. Mà quan trọng nhất là em chịu chữa bệnh cho anh là tốt rồi.

Đặt túi đồ nghề lên bàn, Tiểu Yên vẫn lạnh tanh:

- Anh nằm yên để tôi khám có được không?

Nhật Huy gật đầu, anh chống hai tay ra sau và từ từ ngã người xuống nệm.

Tiểu Yên chăm chú bắt mạch và theo dõi Nhật Huy một lúc rồi nhẹ giọng:

Tốt lắm, chỉ một thời gian ngắn là anh sẽ bình phục.

- Ngắn là bao lâu hả em?

- Nhanh nhất là ba tháng, còn chậm phải là nửa năm. Cái này tùy thuộc vào anh đấy.

Nhật Huy kêu lên:

- Ba tháng mà em cho là nhanh à, anh còn bao công việc đang chờ đấy, có thể nhanh hơn không em?

Tiểu Yên lắc đầu:

- Không thể nhanh hơn được. - Rồi cô dài giọng: - Anh mà có công việc gì, nhìn bộ dạng anh thì biết rồi.

- Bộ dạng anh làm sao?

Tiểu Yên nhún vai:

- Chẳng làm gì, công tử nhà giàu thì chỉ ăn và chơi là tài, chứ làm gì được.

Nhật Huy nhăn mặt:

- Em nghĩ về anh tệ vậy sao?
- Đó là do anh làm tôi nghĩ về anh như thế, không thể khác được.

Nhật Huy cau mày:

- Chỉ một lần gặp nhau mà em nhận xét anh như vậy có vội vàng quá không?
- Ấn tượng ban đầu thật khó quên, có lẽ tôi không sao quên được.
- Nhưng thời gian...
 - Không nói nữa. - Tiểu Yến cắt ngang:
 - Tôi cần yên lặng để tập trung vào việc chăm cứu cho anh đó.

Nhật Huy ngang bướng:

- Có cần căng thẳng vậy không?
- Anh có biết, trong mỗi con người có bao nhiêu huyết không?
- Anh không phải là thầy thuốc, làm sao có thể biết được.
- Trên dưới ba trăm huyết, trong đó "tử huyết" có đến gần năm mươi huyết.
- Nhiều vậy sao?

Tiểu Yến gật đầu, chậm rãi:

- Vì vậy anh cần để tôi tập trung, nếu không, có gì sơ suất thì anh là người gánh chịu đầu tiên đấy.

Nhìn Nhật Huy, cô khẽ hỏi:

- Chắc anh không muốn chết sớm hay tàn tật suốt đời chứ?

Tiểu Yến nói rất tự nhiên, vẻ mặt cô lạnh băng khiến Nhật Huy tưởng thật, anh vội vã gật đầu.

- Nếu vậy, anh không quấy rầy em nữa.

Nói xong, anh nằm im thín thít, thấy vậy Tiểu Yến không giấu được nụ cười trong bụng và nghĩ thầm "đồ nhát gan".

Cô mở túi đồ nghề, lần lượt đặt lên bàn những cây kim đủ cỡ, dài ngắn khác nhau và bắt đầu công việc.

Cầm một vĩ kim trên tay, Tiểu Yến thông thả:

- Đây là kim dành riêng cho anh, khi nào làm xong, anh giữ lấy, mai tôi đến thì đưa cho tôi.

- Cần phải vậy sao?

- Đúng, để tránh những bệnh lây lan, truyền nhiễm qua kim. Đó là nguyên tắc bắt Nhật Huy mỉm cười:

- Cám ơn em đã lo cho anh.

- Không, vì tôi không muốn anh truyền cho các bệnh nhân khác của tôi mà thôi.

Tiểu Yến đốp chát ngay tức thời, Nhật Huy cau mày, nhưng không hiểu sao anh lại giãn ra và cười nhẹ:

- Sao em cứ nghĩ xấu về anh vậy.

Tiểu Yến không đáp lại, cô xé vĩ kim và bắt đầu công việc, từng mũi. kim được cô châm vào thân thể Nhật Huy một cách chăm chú và cẩn thận.

Trong khi đó, Nhật Huy kín đáo quan sát Tiểu Yến thật kỹ và anh nhận thấy cô rất đẹp, nhất là mỗi khi cô nhíu mày thì càng đẹp lạ lùng.

Một nét đẹp hồn nhiên, chân thật không giả dối hay màu mè và nhất là mái tóc dài, đen mượt được cô búi lên cao càng làm tăng thêm phần hấp dẫn và nữ tính.

Châm xong cây kim cuối cùng, Tiểu Yến đứng dậy, thông thả:

- Xong rồi. Anh chịu khó nằm yên trong khoảng hai mươi phút nha, sau đó tôi sẽ lấy kim ra.

- Em đi đâu vậy?

- Tôi phải đi rửa tay.

- Chỉ tay vào trong, Nhật Huy ôn tồn:

- Em vào trong đó mà rửa, mẹ anh đã chuẩn bị sẵn mọi thứ.

- Vậy à, bác thật chu đáo quá.

Tiểu Yến vào trong, cô ngỡ ngàng khi thấy phòng tắm sang trọng quá, tất cả đều là những thứ thật đẹp và mắc tiền. Chiếc bồn tắm nằm sát góc, vòi hoa sen và bình nước nóng màu sáng bạc rất đẹp.

Một cái bồn rửa tay màu xanh thiên thanh, trên đó đã được chuẩn bị thật đầy đủ những thứ cần thiết:

Rửa tay xong, Tiểu Yến trở ra, cô không ngồi xuống ghế mà lại bên cửa sổ nhìn xuống vườn.

Nhật Huy lên tiếng:

- Đứng đó làm gì vậy em? Lại đây nói chuyện với anh cho vui.

Không quay lại, Tiểu Yến đáp nhẹ:

- Anh và tôi có chuyện gì mà nói.

- Có nhiều lắm chứ.

Vẫn dõi mắt nhìn xuống vườn, Tiểu Yến chậm rãi:

- Tôi thấy chẳng có gì gọi là nhiều cả.

- Sao lại không? - Nhật Huy vẫn lải nhải: - Chẳng hạn em không hỏi tại sao tôi bị thế này sao?

- Không cần hỏi tôi cũng biết vì sao rồi.

- Vậy à em giỏi thật. Nói cho anh nghe thử có đúng không?

Quay người lại, Tiểu Yến nói thật rành rọt như quyết đoán:

- Anh chạy xe lạng lách, phóng nhanh vượt ẩu nên bị thế này phải không.

- Sao em cứ nghĩ xấu về anh hoài vậy.

Tiểu Yến điềm nhiên:

- Cách chạy xe như ăn cướp của anh, tôi đã thấy rồi, trước hay sau cũng có ngày như thế này.

- Thật anh không ngờ, chỉ một lần gặp nhau mà Yến lại có thành kiến về anh đến thế.

Tiểu Yến thông thả:

- Đó là do anh muốn tôi nói, mà tôi thì luôn nói thật suy nghĩ của mình mà thôi. Anh đừng giận.

Rồi cô làm mặt lạnh lại bên Nhật Huy, nhỏ từng cây kim một cách chậm rãi.

Nhật Huy bị Tiểu Yến đốp chát không chút thương tiếc, xem ra anh cũng ngân ngậm cho tính đáo đả của cô, nên im lặng và ngược mắt lên trần nhà, nét mặt đăm chiêu.

Tiểu Yến đặt hộp kim lên bàn, dặn dò:

- Chiều mai tôi sẽ đến nữa, anh nên cho người chuẩn bị sẵn mọi thứ như hôm nay nha. Chào anh!

Tiểu Yến ra khỏi nhà Nhật Huy mà cứ cười khúc khích mãi, xem ra cô đang phấn khởi lắm và đã tìm ra cách đối phó được với Nhật Huy, và nhất là làm cho anh ta phải biết sợ.

Về đến nhà, Tiểu Yến đem mọi chuyện khoe ngay cho ông Mã, với một giọng điệu đầy đắc thắng.

Ông Mã chỉ ôn tồn:

- Thế thái độ cậu ta như thế nào? Có phản ứng gì không?
- Không ngoại ạ, bị con nói trúng quá làm sao cãi lại được.
- Ồ, nhưng con thấy bệnh tình cậu ta thế nào? Có gì nặng không?
- Cũng không ngoại ạ, nhưng thời gian thì phải hơi lâu.

Ông Mã gật đầu:

- Tất nhiên rồi, thôi con vào nhà tắm rửa rồi ăn cơm.
- Dạ!

Tiểu Yến vừa đi vào nhà, thì ông Mã chợt gọi lại:

- À, Yến này.
- Dạ, gì đó ngoại?
- Lúc nãy Trí qua tìm con đó.
- Anh Trí có nói gì không ngoại, hay chỉ qua thôi.
- Ngoại có hỏi nhưng nó không nói, chỉ bảo là muốn gặp con.

- Rồi ảnh có nói thêm gì không ngoại?

- Có, nó có nói là tôi sẽ qua. Vậy ông cháu mình ăn cơm sớm đi con.

Tiểu Yến cười khúc khích:

- Anh Trí chưa đi đâu mà ngoại làm quan trọng vậy.

- Vì nó bảo có chuyện muốn nói riêng với con.

Tiểu Yến suy nghĩ thật nhanh rồi cao giọng:

- Kệ ảnh, ảnh có qua thì cứ chờ, việc gì phải vội vàng vậy ngoại.

Nói thì là vậy nhưng rồi bữa ăn của hai ông cháu cũng được dọn ra sớm hơn mọi ngày và cũng trong không khí ấm cúng như thường ngày.

Tiểu Yến vừa dọn dẹp xong xuôi, thì Minh Trí qua đến, dựng chiếc Dylan bóng loáng ngoài sân và thông thả vào nhà.

Tiểu Yến nhìn ra thấy vậy liền hỏi nhẹ:

- Anh Trí, mới mua xe mới.

Minh Trí gật đầu:

- Ồ, em thấy sao?

- Đẹp quá nhỉ, anh Trí vào nhà chơi.

Minh Trí khẽ khàng:

- Thôi khỏi, anh muốn mời em đi chơi với anh một chút, em nhận lời chứ.

Tiểu Yến nhìn Minh Trí thật kỹ, lúc này cô mới nhận ra Minh Trí thật khác lạ, nom anh có vẻ điệu dàng hơn thường ngày.

Mái tóc được vuốt gel tạo nếp rất đẹp, áo sơ mi bỏ trong quần jean, chân đi giày thể thao, nhìn anh thật mạnh khỏe và lôi cuốn bởi nụ cười thường nở trên gương mặt điển trai của anh.

Tiểu Yến nhìn anh:

- Mà đi đâu vậy anh?

- Anh đưa em lên Sài Gòn chơi, có quán cà phê này đẹp lắm.

Tiểu Yến tròn mắt:

- Giờ mà lên Sài Gòn, anh Trí có biết là mấy giờ rồi không?

- Còn sớm mà, đày lên đó chỉ mất có nửa tiếng chứ là bao.

Khẽ lắc đầu, Tiểu Yến từ chối:

- Xa quá, em không đi đâu.

Như chỉ chờ có thể, Minh Trí ôn tồn và trầm âm:

- Vậy mình ra thị xã nha em, lại quán Hương Cau, em nghĩ sao?

Tiểu Yến không ngờ Minh Trí lại có thể chụp lấy cô hội nhanh như vậy, và cô trách mình thật hơi hên, nhưng cô vẫn tìm cách chối từ:

Đề bữa nào đi anh Trí, hôm nay em mệt lắm.

- Nhìn Tiểu Yến bằng ánh mắt thật buồn, Minh Trí trầm giọng:

- Sao em cứ từ chối anh hoài vậy.

Tiểu Yến chớp mắt:

- Em cảm ơn anh, nhưng anh thông cảm cho vì em rất bận, không có thời gian anh ạ.

Chỉ dành một chút thời gian buổi tối như thế này cho anh, mà em cũng không có sao?

- Anh thấy đấy, ngoại làm nghề chữa bệnh, bốc thuốc cho bệnh nhân nên nhiều việc lắm.

- Nhưng tối thế này, còn ai đến chữa bệnh mà em nói là nhiều.

- Anh không biết đó thôi, biết bao nhiêu là toa thuốc, em cần phải chuẩn bị để mai giao cho khách đày này.

Minh Trí lại gần bên Tiểu Yến, và bất ngờ đưa tay nắm lấy tay cô, hạ giọng khẩn khoản:

- Tiểu Yến! Thật lòng em không thể vì anh chút nào sao. Em không nghĩ đến tình cảm mà anh dành cho em sao Yến.

Tiểu Yến giật mình, cô hoảng hốt rút tay về và kêu lên:

- Anh Trí! Buông tay em ra, anh làm gì kỳ vậy.

Vẫn nắm tay cô, Minh Trí tha thiết:

- Tiểu Yên! Anh yêu em mà, lẽ nào em không biết.

Ánh mắt Minh Trí nhìn Tiểu Yên thật lạ nồng nàn, ấm áp và như rục lửa làm cho Tiểu Yên bối rối. Cô cúi đầu bẽn lẽn:

- Anh buông em ra, có gì thì nói sau, ngoại thấy thì em bị la đó.

Thả tay cô ra, Minh Trí nhẹ giọng:

- Anh đã nói lên điều mà anh ấp ủ bao lâu nay, vậy em nghĩ sao?

Quả thật khi thốt lên câu anh yêu em Minh Trí thấy người nhẹ nhõm hẳn đi, nên anh vào vấn đề rất thoải mái.

Tiểu Yên chớp mắt, cô đan các ngón tay vào nhau, bối rối:

- Anh Trí... anh... làm... em bất ngờ quá. Minh Trí mỉm cười, àu yếm:

- Anh xin lỗi, đúng ra anh không nên nói ở đây, nhưng vì anh không kềm lòng được, mong em thông cảm.

- Em cảm ơn tình cảm mà anh đã dành cho em.

- Như vậy là em đã đồng ý. - Minh Trí khấp khởi.

Tiểu Yên lắc đầu:

- Dạ không.

- Tại sao hả em? - Minh Trí ngạc nhiên và dò hỏi - Hay em đã có bạn trai.

Nét mặt anh lộ rõ vẻ căng thẳng và hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Tiểu Yên.

Khẽ mỉm cười, Tiểu Yên đáp nhẹ:

- Dạ chưa, em chưa có ai cả.

Thở ra, Minh Trí dò hỏi tiếp:

- Nếu vậy, sao em lại từ chối, hay em không thích anh.

- Anh đừng nghĩ vậy, lúc nào em cũng quý mến anh kia mà.

- Quý mến anh mà em lại từ chối tình cảm của anh sao Yên.

Tiểu Yên lại bẽn lẽn, cô đưa tay vốc từng nắm thuốc nhỏ nghịch nghịch và thông thả:

- Vì em luôn coi anh như một người anh.
- Nhưng anh không muốn thế, anh muốn anh và em gần nhau hơn.
- Thật tình thì em chưa nghĩ đến chuyện này anh ạ. Anh cũng biết em chuẩn bị ra trường, công việc thì chưa có, mà ngoại đã lớn tuổi.

Minh Trí gật đầu:

- Anh biết, nhưng chuyện này và chuyện anh và em có liên quan gì nhau?
- Em muốn tìm cho mình một công việc ổn định đã anh ạ.
- Để làm gì hả em?
- Vì em muốn phụ giúp và đỡ đần cho ngoại. Bao nhiêu năm nay, ngoại đã cực khổ vì em rồi, nên em muốn đền đáp cho ngoại.

Câu nói rất thật lòng của cô càng làm Minh Trí thêm yêu cô hơn. Anh tươi cười:

- Tưởng là chuyện gì, chứ chuyện này thì em khỏi lo làm gì.
- Sao vậy anh?

Minh Trí sôi nổi:

- Vì anh sẵn sàng lo cho em và ngoại một cuộc sống ấm no và hạnh phúc.

Tiểu Yên biết Minh Trí nói thật, vì anh có một cuộc sống khá giả và công việc có thu nhập cao và ổn định.

Ngược nhìn anh, Tiểu Yên chưa kịp nói gì thì Minh Trí đã nói tiếp:

- Chỉ cần em đồng ý, anh hứa sẽ đem lại những điều tốt đẹp cho ngoại và em. Em không phải đi làm cho cực khổ.

Tiểu Yên lắc đầu:

- Cám ơn anh? Nhưng bốn năm đại học, em không muốn bỏ phí chút nào. Và lại có việc làm, em đỡ thấy nhàm chán.

Minh Trí gật đầu, tán thành:

- OK! Anh sẽ xin cho em vào một công ty lớn, có thu nhập và thoải mái. Em đồng ý chứ.
- Nếu được vậy thì em cám ơn anh.

- Không cần phải cảm ơn, anh chỉ muốn em đón nhận tình cảm của anh dành cho em.

Tiểu Yên có vẻ cảm động trước tình cảm chân thành mà Minh Trí dành cho cô, vì vậy cô nhìn anh và khẽ đáp:

- Anh cho em một thời gian được không ạ.

Minh Trí khẽ nhún mày:

- Em vẫn chưa tin anh sao?

- Dạ không, vì em chưa nghĩ đến, nên không thể trả lời anh ngay được.

Minh Trí nhìn vào đôi mắt đen láy của Tiểu Yên và gật đầu:

- Thôi được, anh đồng ý.

- Anh Trí, em không hứa hẹn gì cả, nếu anh...

Minh Trí cắt lời Tiểu Yên:

- Chỉ cần em nói vậy, thì một, hai năm anh vẫn chờ.

- Nếu vậy thì tùy anh, còn giờ em phải làm việc đây.

- Minh Trí sốt sắng:

- Để anh phụ em cho mau.

- Nhưng anh có biết gì đâu mà phụ.

- Thì em chỉ cho anh, chẳng hạn cần bao nhiêu, hay lấy loại nào, khi nào xong anh gói lại cho. Có hai người làm vẫn nhanh hơn, phải không em.

Tiểu Yên tươi cười gật đầu, và chỉ cho Minh Trí nên làm gì.

Cả hai vừa làm vừa trò chuyện rất vui vẻ, Minh Trí với tâm trạng phấn khởi nên nói luôn miệng, và Tiểu Yên chợt nhận ra anh rất là hóm hỉnh và hài hước trong từng lời nói.

Gói xong gói thuốc cuối cùng thì đã gần mười một giờ. Minh Trí còn chưa muốn ra về nên cứ nấn ná mãi, Tiểu Yên phải nói khéo mấy lần anh mới chịu ra về mà dường như còn luyến tiếc lắm.

Minh Trí về rồi, Tiểu Yên cũng dọn dẹp để đi ngủ.

Nằm trên giường, Tiểu Yến chợt nhớ lại cái nắm tay khi nãy của Minh Trí và ánh mắt anh nhìn cô lúc đó. Một cảm giác xao xuyến chợt xuất hiện trong cô và Tiểu Yến tự hỏi có phải tình yêu là thế không, khi mà cô đã đọc được trong ánh mắt đó có nhiều điều muốn nói.

Vừa đặt chân lên cầu thang, Tiểu Yến phải lùi lại nhường chỗ cho một nhóm người đang từ trên đi xuống.

Nhìn cách ăn mặc của họ, Tiểu Yến cảm thấy dị ứng lạ lùng, những mái tóc nhuộm đủ màu, đủ kiểu, những bộ quần áo model thật quái dị của các chàng trai và những chiếc váy thuộc vào loại “thiếu vải” của các cô gái và mùi nước hoa, son phấn nồng nặc làm cho Tiểu Yến phải nhăn mặt khi họ đi qua.

Một vài ánh mắt nhìn Tiểu Yến với vẻ thờ ơ và hờ hững, cô nghe có ai đó thì thầm:

- Hằng này, cô bé nào vậy mi.
- Ta đâu biết, chắc là người giúp việc thì phải.

Không muốn đôi co với họ, Tiểu Yến làm mặt lạnh và bước chân lên cầu thang. Đến phòng Nhật Huy, cô khựng lại khi thấy bên trong chẳng khác gì vừa trải qua một cơn bão.

Vỏ trái cây, bánh kẹo vương vãi khắp nơi, các ly nước nằm ngả nghiêng trên mặt bàn và lại là mùi nước hoa đến nghẹt mũi.

Nhật Huy nằm trên giường, thấy cô liền tươi cười:

- Em thông cảm, các bạn của anh vừa đến chơi.

Đặt túi xách lên bàn, Tiểu Yến thông thả:

- Tôi không quan tâm chuyện đó, anh nói với tôi làm gì.
- Vì anh thấy em có vẻ khó chịu.
- Việc gì tôi phải khó chịu, anh nói lạ thật.

Nhật Huy vẫn tươi cười:

- Nếu không sao em lại nhíu mày và không chịu vào.

Mở túi xách, Tiểu Yến xẵng giọng:

- Vì tôi không chịu nổi sự bày hầy trong căn phòng anh.

- À, thì ra vậy, nhưng chị Sáu về quê chưa lên, đâu có ai mà dọn dẹp.

- Anh đã biết chị Sáu vắng nhà, sao không bảo các bạn anh dọn dẹp cho gọn rồi hãy về.

Nhật Huy phá ra cười sằng sặc làm Tiểu Yến ngạc nhiên:

- Tôi nói vậy, có gì đáng cười đâu.

- Bảo tụi nó dọn dẹp thì chẳng thà bảo mang đi vứt còn hơn. Chúng nó mà dọn dẹp thì sợ là còn bày bừa hơn nữa, không chừng không còn cái ly nào lành lặn cả.

- Chừng đó người mà không dọn dẹp được sao? Nếu vậy thì đừng bày ra.

- Tụi nó là vậy đó, chỉ có ăn và chơi chứ biết làm gì đâu.

- Như anh là cùng chứ gì?

Nhật Huy nhăn mặt:

- Lại nghĩ xấu về anh nữa rồi.

- Có một câu chàm ngôn của phương tà, anh có đọc qua chưa?

- Là câu gì?

- Hãy cho tôi biết bạn của anh là ai, thì tôi sẽ biết anh thế nào.

Nhật Huy cười lớn, cao giọng:

- Coi chừng làm to đấy em.

So vai, Tiểu Yến đáp ngay:

- Là chàm ngôn thì không thể có chuyện làm lẫn ở đây, còn căn phòng này anh tính sao? Chẳng lẽ để thế này cho chị Sáu ở quê lên dọn à?

Nhật Huy tắc lưỡi:

- Biết sao được, anh nằm yên một chỗ thế này thì làm gì được. À tối mẹ anh về, mẹ anh sẽ dọn cho anh.

Tiểu Yến lườm Nhật Huy như không hài lòng, cô định nói nhưng nghĩ sao lại thôi và lẳng lặng bắt tay vào việc chàm cứu cho Nhật Huy.

Chàm xong cây kim cuối, Tiểu Yến đứng dậy, cô bước vào nhà tắm để rửa tay nhưng nghĩ sao lại quay ra và bắt tay vào dọn dẹp.

Nhật Huy ngạc nhiên kêu lên:

- Em làm gì vậy?

Tiểu Yến vừa quét nhà vừa hỏi:

- Mắt anh không sao đấy chứ. Bộ không thấy tôi đang làm gì à?

- Em cứ để đó, khắc có người dọn mà.

Tiểu Yến gom tất cả vào một chỗ, thông thả:

- Là ai vậy, anh định bắt mẹ anh hầu các bạn anh sao?

- Nói gì nặng nề vậy em, chỉ là quét chút rác, rửa ít cái ly thôi mà.

Tiểu Yến gom các ly mang đi rửa, nghe vậy, cô buồn thõng:

- Vậy mà cả đám lớn tướng thế không làm được đấy.

Nhật Huy như tắc tị trước những lời lẽ đốp chát của Tiểu Yến, anh không giận cô mà lại cười rất tươi, chàm chọc:

- Em chưa già mà sao khó tính vậy?

- Kệ tôi, vì tôi không chịu nổi những gì bề bộn và bầy hầy.

- Được rồi, dù sao anh cũng phải cảm ơn em mới phải.

- Về chuyện gì?

- Thì em đã dọn dẹp giúp anh.

Chống tay vào cày chôi, Tiểu Yến cong môi:

- Xí đừng tưởng bở, tôi làm không phải vì anh đâu mà cảm ơn.

- Vậy chứ vì ai? Đày là phòng của anh mà.

- Kệ anh, tôi làm vì tôi thương bác Mỹ. Tôi không muốn bác phải cực khổ cả ngày rồi, khi về đến nhà lại nai lưng ra hầu anh và các bạn anh như thế này.

Nhật Huy nghe vậy, vẫn tươi cười thích thú nheo mắt:

- Em thương má anh vậy à?

Tiểu yến gật đầu:

- Vì tôi mồ côi ba mẹ từ nhỏ, nên tôi rất thèm tình thương đó. Mẹ anh đối xử tốt với tôi, thì tôi phải biết ơn bác và đáp lại.

Nhật Huy ngỡ ngàng nhìn Tiểu Yên, một lúc sau anh hạ giọng thật nhẹ và ấm:

- Anh xin lỗi! Thật tình anh không biết hoàn cảnh của em. Anh không cố ý đâu. Em đừng hiểu lầm anh nhé.

Tiểu Yên mỉm cười:

- Làm gì mà anh hốt hoảng vậy, mỗi người một số phận, một hoàn cảnh. Số phận tôi là vậy tôi có nói gì đâu mà anh phải thanh minh. vậy.

Tuy cô cười, nhưng giọng nói của cô lại đượm buồn và ánh mắt cô nhìn về khoảng xa nào đó.

Và Nhật Huy chợt nhận thấy ở khoảnh khắc này Tiểu Yên đẹp một cách mê hoặc và quyến rũ khiến anh ngỡ người ra mà ngắm.

Tiểu Yên chợt quay lại, cô cau mày gắt lên:

- Làm gì anh nhìn tôi dữ vậy.

- Vì em đẹp quá.

- Không mượn anh khen. Tiểu Yên lạnh lùng đáp lại và rút cày kim ra khỏi người Nhật Huy.

Nhìn cô, Nhật Huy hỏi khẽ:

- Sao em vẫn mang nặng thành kiến với anh vậy?

- Đó là do anh tạo ra cho tôi nghĩ về anh.

- Nhưng đó là chuyện đã qua, sao em không tìm hiểu anh lúc này thế nào rồi hãy kết luận.

Thu dọn đồ đạc vào túi xách, Tiểu Yên bình thản đáp:

- Tại sao tôi phải quan tâm đến chuyện đó nhỉ.

- Để em và anh hiểu nhau hơn.

- Để làm gì chứ, anh nên nhớ tôi đến đây để chữa bệnh cho anh, chứ không phải để tìm hiểu về anh.

- Nhưng biết đâu chuyện này sẽ có ích cho em và cho cả anh.

Cầm túi xách, Tiểu Yến đứng dậy, cô cười nhẹ:

- Xin lỗi nha, đó thuộc về lĩnh vực tâm lý, không phải chuyên môn của tôi.
Chào anh.

- Yến! Khoan đã em. - Nhật Huy vội kêu lên:

Đứng ngay ngưỡng cửa, Tiểu Yến không quay lại, cô hỏi trống không:

- Có gì không anh?

- Còn sớm mà, Yến ngồi nói chuyện với anh một lát được không?

- Chuyện gì nữa chứ.

- Chuyện gì cũng được.

- Anh lại định bày trò gì vậy?

Nhật Huy lắc đầu:

- Không, chỉ tại anh thấy buồn quá.

- Anh mà cũng thấy buồn sao?

- Bị giam mình trong căn phòng thế này, ai lại không buồn chứ em.

Tiểu Yến nhận thấy giọng Nhật Huy trầm hẳn đi, rất nhẹ, rất ấm và cô thấy cũng rất thật.

Nhưng cô vẫn thản nhiên:

- Sao anh không kêu các bạn khi nãy của anh đến chơi. Anh và họ cùng hội, cùng thuyền, hợp tính nhau có nhiều chuyện mà nói.

- Nhưng anh muốn nói chuyện với em.

- Vậy sao, rất tiếc là tôi không có hứng thú đó. Chào anh!

Tiểu Yến bước xuống cầu thang, nhưng trong lòng lại nghĩ nếu Nhật Huy lên tiếng gọi thì cô sẵn sàng ở lại vì cô tin là anh cần cô.

Nhưng xuống hết cầu thang, mà vẫn không nghe tiếng Nhật Huy gọi mình. Tiểu Yến có cảm giác cô đang và đã bị anh lừa mình lần nữa nên hậm hực bỏ đi và thề sẽ không mềm lòng trước bất kỳ vở kịch nào của anh diễn ra nữa.

Ra khỏi ngôi biệt thự, Tiểu Yến đứng lại, cô hít thở thật sâu như lấy lại can đảm cho mình rồi đi nhanh về trạm xe bus gần đó để về nhà.

Ông Mã vẫn đứng chờ cô nơi cửa, và vẫn hỏi cô bằng câu hỏi quen thuộc:

- Cậu ta đã khá chưa con?
- Dạ, bớt nhiều rồi ngoại.
- Tốt lắm, như vậy là ngoại mừng và yên tâm rồi.

Tiểu Yên nói như kể công cho mình:

- Đó là nhờ con chứ bộ.

Ông Mã gật đầu:

- Ồ, đành là do công của con, nhưng cũng tùy vào cậu ta một phần không nhỏ.

Tiểu Yên ngơ ngác:

- Là sao hả ngoại, sao lại do hẳn chứ.
- Hẳn có làm gì đâu mà kể công.
- Cậu ta phải có thái độ hợp tác thì mới mau tiến triển nhanh con ạ.

Tiểu Yên lắc đầu:

- Con không hiểu.
- Vậy ngoại hỏi con, thái độ của cậu ta thế nào, lạc quan hay bi quan, lúc nào cũng ủ dột hay thế nào?

Tiểu Yên ngẫm nghĩ rồi từ tốn:

- Hẳn lạ lắm ngoại ạ, nằm trên giường lâu như vậy mà lúc nào con cũng thấy hẳn cười chưa khi nào con thấy hẳn bần gất cả.

Ông Mã tươi cười, gật đầu:

- Đó, ngoại nói công cậu ta một phần là thế đó, sự lạc quan và yêu đời của cậu ta chính là yếu tố giúp bệnh tình cậu mau hồi phục đó con.

Thấy Tiểu Yên vẫn còn ngơ ngác, ông Mã chậm rãi giảng giải:

- Tâm lý có tác động rất mạnh đến con người rất nhiều. Nếu một người bệnh tật mà luôn lạc quan thì dù là bệnh nan y thì họ vẫn có thể kéo dài cuộc sống thêm thời gian dài so với những người bi quan và lo lắng.

- Ý ngoại muốn nói là tâm lý hỗ trợ cho bệnh nhân.
 - Đúng vậy đó, thôi con vào nhà, ngoại phải sang bà Chín đây.
- Ông Mã đi rồi, Tiểu yển cũng ra sau nhà để làm việc nhà.

Sau bữa tối, Tiểu Yển tha thân trong vườn như để thư giãn. Ngồi xuống băng ghế, Tiểu Yển mới nhớ lại thái độ của Nhật Huy, suốt tháng qua lúc nào cô cũng thấy anh vui vẻ và cười giỡn. Cô cũng thắc mắc và lấy làm lạ, nhưng không hỏi. Giờ đây khi hiểu ra, Tiểu Yển thầm phục hấn là một người có ý chí mạnh mẽ.